

Світ душі (збірка)

Галина Олійник

Коли
оживає
земля...

Природа жива
і правдива,
Кожна пора —
Боже диво.

Одвічний рай

Феєрія весняного розмаю.
Мандрує небом сонце золоте,
Березі коси вітер заплітає,
Розпушуючи листя молоде.

Милує, заворюжуючи серце,
Над видноколом ранків сивина,
Журавлики звели собі кубельце
Неподалік самотнього млина.

Шумить ріка, і жаб'ячі куплети
Заворожили дух рясних гаїв.
В траві кульбаби пуп'янок розцвів...
Одвічний рай щасливого поета
У вирі співу, барв і відчуттів.

25.01.11

Зворушлива ріка

Пірнаючи, за парою качок

Спостерігає сонечко багряне.
Вечірня, по-дівочому весняна
Розгойдує ріка старий місток.

Томливі хвилі пестять береги,
Наздоганяють, гладять одна одну.
Приємний вітер музику мажорну
Розносить, щоб почули навкруги.

В легкім серпанку пахне кропива.
Вода виводить незвичайні ноти.
Її, щасливу всю від позолоти,
Сполохала здивована сова.

Вслід за собою кличе течія,
Коріння верболозове лоскоче...
Стояла на місточку аж до ночі
І слухала, і милувалась я.

03.04.12

Коли оживає земля...
Мелодія щира, швидка —
Жартує, милує, гукає.
Дзвінке жебоніння струмка
Я слухаю і завмираю.

У сонячних краплях ловлю
Інтимність цариці розмаю.
Надіюся. Вірю. Люблю.
Весну ні про що не питаю.

В сережках ліщини гілля,
У проліска синь небокраю...
Коли оживає земля,
То з нею і я оживаю.

15.01.11

* * *

Плекають вечір береги,

Травою вкриті молодю,
Квітує груша над рікою,
Приємний шепіт навкруги.

Немов коханий, залюбки,
Духмяний легіт пестить плечі.
З відлунням цокання лелече
Стрічає радісні думки.

Затамувала течія
Видіння паволоки сиві...
І лиш мені звучать щасливі
Нестримні трелі солов'я.

04.05.11

Задивляйся в мої очі

Скільки хочеш в мої очі
Задивляйся — не зурочу.
Не соромлюсь, не хвалюся,
Не віддам тебе подрузі —
Пригортай.

Заблудилося в долині
Щастя вірне, лебедине,
Небувале, справжнє, чесне.
Заманили його весни
У мій край.

Ледь торкаючись, ступаю —
Не питаю. Не питаю.
Запашні цілую квіти,
Все іду, іду по світу —
Це мій рай.

Зізнаюсь, хоча не мушу:
Бережу відкриту душу —
Від омани і напасти.
Певно, я для тебе, Щастя.
Надихай!

26.04.15

Ніч

А ніч в небокраї
Сузір'ями грає,
Заснули до ранку
Простори в серпанку.
Малесенька пташка,
Її колисанка
Торкається серця
У рідному краї.

21.05.09

* * *

Вечірнє проміння стікає у воду,
Розбуджена брунька очікує дива,
Закохане серце забилося щасливо,
Легенько торкнувшись весняної вроди.

Замріявсь, почувши зізнання невинне,
Легкий туманець у вербовому вітті.
Повірю, бо ми недаремно на світі...
Свій подих тамую... тамую невпинно.

Стихає усе, лиш мелодія вдала
Бринить, її звуки — глибинь небокраю.
Сміюся і плачу. Безтямно кохаю.
Спиніться ж, хвилини! Я так вас чекала.

10.01.11

* * *

Води грайливі коливання
Звели мовчання нанівець,
Цілує перший промінець
Вербову гілку на світанні.

Чуття гармонії, кохання,
Серпанку срібло, плин ріки...

Легенди повів крізь віки,
Відверта радість, поривання.

Співай, співай, пташино рання,
Край неба сонце розквіта,
Душа бентежна молода —
Їй все, як вперше і востаннє.

Молитви мить, душі звучання —
Глибінь нестримного буття,
Натхнення й самозабуття,
Клітини кожної єднання.

24.12.10

* * *

Лелеки линуть в небесах,
Курличуть, крилами тріпочуть,
І як в дитинстві сяють очі,
І оживає хати дах.

Старої яблуні бруньки
У березневому нейлоні,
Промінчик сонця у долоні...
Гілля нашіптує казки.

Жива мелодія струмка
Зачарувала, оповила...
Вона жадана і легка —
У ній землі моєї сила.

14.03.12

Повінь

Над берегами ріка гуляє —
Злилося з водами небо синє.
Вертають гусячі і качині
Ключі до броду — до свого раю.

Прослало стежку вечірнє сонце

Туди, де верби в воді по пояс.
Заворожив таємничий голос
Усе довкола. Я знаю, хто це.

Глибінь прозора — легка й магічна,
Тамує подих, бентежить хвилі.
І саме тут — не на небосхилі —
Неоціненне, мінливе й вічне.

Землі пробудження надихає —
Не знає віку душа-дитина...
Вслід за ключами мій погляд лине.
Вода вирує — ріка гуляє...

15.03.12

Таїна

У траві розтанув вечір.
В небі місяця ріжок —
Заблищав і тихі зорі
Нашептали сни свої
Поетичному серпанку.

Вітер. Скрипнула тополя.
Лине ніч — не чує сни.
Птах закоханий співає.
Квітка біла, весняна
Пахне ладаном кохання.

І мені в цей час не спиться.
Чи то мрії, чи думки?..
Не дають заснути очі,
Що заглянули в мій світ
Через зоряну фіранку.

11.05.09

Осіння хуртовина

Осіннє сонце напуває

Дива ажурних верховіть,
Росою блисне срібна нить,
Повітря пахощі плекає.

Спинився час, а я ступаю.
Магічний гомін, подих трав...
Пастель серпанків і заграв
Шукаю в золоті розмаю.

І тут незвична хуртовина
Зачарувала погляд мій:
Здіймає теплий вітровій
Яскраве листя тополине.
Казкова мить... Жива картина.

26.10.10

Бажання для дятла

І де ж він узявся, неспокій завзятий?
Ні світ ні зоря розбудив, як на гріх.
За вікнами дятел — великий, строкатий —
Знайшов у опалому листі горіх.

Ховаюсь під ковдру, щоб цокіт не чути.
Навіяний сон, там якась новина...
У тиші жаданій не можна заснути —
Він знов закликає іти до вікна.

Осіння картина і промені ранні.
Листків зорепади — оце дивина!
Мерщій загадаю для дятла бажання:
Щоб він раз у раз прилітав до вікна.

29.09.09

* * *

Радіючи, згора роси краплина,
Діброва шерхотить багряним листом,
Крізь верховіття ллється небо чисте,
Повільно на чужину зграя лине.

Галявину милує синє диво —
Петрів батіг леліє пізню квітку,
Павук куйовдить вітру срібну сітку,
Щоб розвівав над кронами дбайливо.

В повітрі дзеленчить весела бджілка,
Довкола пахне хмелем і грибами...
І гарно на душі, як під ногами
В опалім листі раптом хрусне гілка.

27.08.11

* * *

Як пахне повітря дощем!
Як гуси кричать над ланами!
Як листя, летить за вітрами
Душі незбагненої щем.

Лірична і завжди нова,
Чарівність погожими днями
Примножує сонячні плями —
Сміються дерева, трава.

Збентежена шерхоту гра
Зникає в долонях багаття.
Сумна і так схожа на щастя
Осінньої миті пора.

28.09.11

Зізнання

Покірливо листя лягає під ноги,
В пільмі розтають золоті силуети,
Затихли рясного дощу монологи,
У бабине літо скінчились білети.

Схилився задумливо зоряний обрій,
Злилося усе в запашнім безголоссі...
Дарую тобі романтичні, хоробрі
Хвилини життя. Я люблю тебе, осінь!

10.10.11

* * *

Здіймають раз у раз примхливі днини
Над золотими кронами вуаль,
Блищать достиглі ягоди шипшини,
В рудій траві дзвенить журний скрипаль.

Шумить діброва сумно — відпускає
Різноголосий спів малих сердець —
Пташині зграї тануть в небокраї,
Розносить павутиння вітерець.

Поміж дерев, замріяна, блукаю,
Приємний трепет від легких думок,
В долонях, зігріваючи, тримаю
Опалий візерунчатий листок.

Нарешті зупинилися хвилини,
Затихло все... лише цвіркун-скрипаль
Журний дзвенить в траві коло шипшини,
Але, чогось, його мені не жаль.

11.10.11

* * *

Я знала, Осене... Ти — чаклунка!
На кожній кроні твої цілунки,
Усіх відтінків не розгадати
Земного звуку і аромату.

21.10.12

Осіння рапсодія

Прокинулась від дзвону коваля
Земля рідненька.
Вдивляється ласкаво немовля
У вічі неньки.

Розвіялися радощі й жалі

Легким серпанком.
Навіщо відлітають журавлі
Осіннім ранком?

Не слухається сірих забобон
Кленове листя,
У небо лине над верхами крон
Вогнем барвистим.

За обрій відлітають журавлі,
Їх проводжаю...
"І я була дитиною землі":
Десть там згадаю.

17.09.14

Зимовий настрій
Заспівала, закружляла
За вікном пороша.
Двері в хату відчиняє
Вітер-листоноша.

Від морозу затріщала
Дощечка на ґанку,
У віконці засміялась
Срібна витинанка.

Господиня чемна дбає
Щоб не мерзли ноги —
Дивним пір'ям засипає
Стежечки, дороги.

Біле-біле все на світі,
Сонечко і небо,
Промовляють сніжні віти:
"Все іде як треба".
20.12.09

Сніжний ранок

Сяйво срібленого ранку

Пахне димом і зимою.
Спів синиці, що на ґанку,
Не дає душі покою,
Навіваючи літа.

Небо сонечко колише,
Перламутром сяють шати,
І дівча зраділе пише
На обмерзлій шибці хати
Незвичайного листа.

Озирнутись тихо кличуть:
Сизий іній, заметілі,
Візерунки мальовничі
І простори сніжно-білі,
Одкровення й чистота.

15.12.09

Чарівне піднесення

Спочивають вільхи під горою,
Їх дбайливо вкутали сніги.
Оповиті м'яко дрімотою,
Зберігають спокій береги.

Про холоди струмись затамую
І, зробивши крок, zostавлю слід.
Споглядає Ворскла, як іду я,
Крізь прозоро-кришталевий лід.

Вітер повіває шанобливо,
Без кінця оспівує красу.
Назавжди закохана, щаслива,
Дороге очуднення несу.

27.01.11

Зимовий етюд

Швидкий рівчак скувала крига.

Нема старенького човна...
У сивій паволоці книгу
Читає з пагорба сосна.

Її цілюще шепотіння
Поверх густих, пухнастих віт
Пливе смугастим хмаровинням
І закликає у політ.

У рідний край казковість мудру
Несуть зимові холоди,
На сторінках із перламутру
Лишу і я свої сліди...

Там, де рівчак скувала крига,
Бринить повітря і одна
У сивій паволоці книгу
Читає з пагорба сосна.

30.01.11

Подих

У хмарах листя-малахіту
Заграву розсипає вечір.
Ніхто мою не бачить втечу,
Над сум'яттям земного світу
Пульсує суть моя жива,
Їй аніскільки не перечу.

Легким метеликом царюю,
Кульбаби обдуваю пух.
Неспинний ритм. Нетлінний дух.
Зелена всесвіту канва
Рух відчуває і римує
Мої думки, мої слова.

04.02.16

Гармонія світу

В серці людському посилює віру,
Велич землі і симфонія миру.

Завжди і всюди із нею ми вдома,
Вічна любов у перекликах грому.

Всім, хто приходив і йшов, — не забути
Диво життя, що завжди було й буде.
27.11.14

Крізь поезію

в казку

Треба тільки озирнутись...
Ходить поряд казка.

Біля річки

Вітерець легенько грає,
Ніжно вербоньку хитає,
Річка Ворскла з очеретом
Сперечаються. Та де там, —
Вербу щиро забавляють, —
Їй шепочуть — розважають.
А верба весь день сумує,
З вітром — свариться, лютує:
Прилетів, такий щасливий... —
Чую подих твій брехливий!
Вчора день провів у полі
У високої тополі. —
Вітер божиться, клянеться:
Не про нього мова йдеться.
Не бував у житнім полі.
— Досить з мене вже, доволі!
— Знаєш, вербо, я все ж вітер
І літаю білим світом,
Де захочу, там буваю
І нікого не питаю. —
Віти низько похилились,

Листя срібне затрусилось,
У сльозах гілля вербове.
— Я була на все готова.
А ти без передчуття
Нищиш світле почуття.
— Як же я себе картаю! —
Вітер сумно промовляє. —
Пробачай мені такому...
Розумієш, річ не в тому,
Що літав у полі, в гаї.
Вербо, — я ж тебе кохаю! —
Умовляє. Повіває.
Стан вербовий обіймає.
А вербу мов хто зурочив:
Бачити його не хоче,
Все горює, ронить сльози,
Плачуть з нею верболози.
Ось одна сльоза упала
В куширі, де жаба спала:
— Що за диво, за химера.
Ти видав таку холеру, —
В синім небі сонце блисне,
Дощ іде, а чи хто кисне? —
Тут зозуля прилетіла,
Розтлумачить в чому діло,
Бачила, мовляв і чула
Все на світі й позіхнула.
Жаба кумка: — Зрозуміла,
Не біда це — чи й не діло.
От дурненька гірко плаче —
У вітриська вільна вдача.
Не удержиш — полетить
А життя не зупинить.
Марно сльози розпустила,
Розбудила, намочила.
Краще б ти не горювала,
А з лататтям пліткувала. —
Жаба тішилась, навчала,
А до неї причвалала
Довгонога чапля біла,
Підхопила й миттю з'їла.

Без й вагань і каяття
Мовила: — Таке життя! —
В холодку вербових віт
Чаплю мудрий ждав обід.

20.03.09

У Рябинівському гаї

По золотавім листі клена
Дощу скотилася сльоза.
По-царському кущі й дерева
Вдягала осінь молода.
У платті сонячнім береза,
І деревій, і кропива
В такому захваті від клена,
Що листя-зорі розвіва.
В багряних китицях калина,
Яскраві глід, горобина,
Черемха під сосновим чубом
В намисті юна і чудна.
Вітрець гойдає віти дуба,
І жолудями, як на гріх,
Позасипав ожинам очі,
Сказавши, що це оберіг.
Довкола пахнуть зрілі трави,
Опале листя і гриби,
А там, де виросла отава,
Хтось погукав: — Сюди, сюди! —
Серед ідилії земної
Чорнявий терен не на жарт
Так розлютився на ліщину,
Що аж іде від нього пар.
Тополя просить: — Годі, годі
Вам сперечатися дарма,
Яка різниця хто найкращий,
Коли попереду зима. —
Як розсудити нерозумних?
Як помирити назавжди?
Можливо, ти премудрий дубе?..
Дуб відповів: — Зажди, зажди. —

Назавжди сварку зупинити
І врозумити без вагань
Зуміє молода цариця,
Вона цінителька вбирань,
Її сліди — дива осінні,
Туманні ночі, ранки сині. —
Усі у гаї зашуміли:
— Де ж вона? Куди поділи? —
Цю діву небо і земля.
— Її не видно звідсіля, —
Сумно мовила тополя. —
Може, ти, вітрисько, знаєш?
Ти і в гаї, ти і в полі...
Де ти тільки не буваєш
І навмисно й мимоволі. —
— Ні не знаю, але бачу
Її дотики, що наче
Тиха вранішня зоря. —
День осінній догорає,
Вітер нишпорить, шукає
Найпрекраснішу дівчину,
Щоби терна і ліщину
Помирити, як годиться.
Бачить, крадеться лисиця.
— Лисонько! Можливо, знаєш,
Де красуня спочиває —
Молода, дбайлива Осінь. —
— По горі Зеленській в просі
Я недавно пробігала,
Зустрічала щедрю Осінь —
Сон мені подарувала.
Там я курочку спіймала
У дворі, де пес старий,
Як і я — рудий-рудий,
Спить без просипу щоночі.
Шкода сон той не пророчий.
Де вона тепер блукає?
Може, в полі, може, в гаї. —
Вітер далі полетів
Осінь-дівоньку шукати.
Золоті довкола шати

Все шумлять, шумлять, шумлять.
— Де ж ти, Осінь? Відгукнися.
Нема в гаї. Нема в лісі.
У селі, що за рікою —
Не стрічався я з тобою.
Де шукати, вже й не знаю.
Що там твориться у гаї?
Не злічити всіх пліток, —
Вітер мовив і подався
У забутий ним яроч.
Там, де рута й досі квітне,
Він побачив ноги босі:
Серед верб густого віття
В гамаку тихенько спала
Стомлена, чарівна осінь.
Вітер взяв її на руки
І поніс крізь верби й луки
Під блакиттю виднокраю
До Рябинівського гаю.
Там, де молода отава
Ввечері росою вмиласть,
Поки сяяла заграва,
Двоє в гаї помирились.
Терен схвалював ліщину,
За її горіхи, а ліщина
Його очі вихваляла тихо.
Осінь вітра не питала
Про діла у гаї,
З ним щаслива відлітала
Ген за небокраї.

21.09.09

На все життя

Скрип пера. Яскрава, нова —
Мить оспівана душею.
Наймиліша в світі мова —
Пісня матінки моєї.

21.01.10

* * *

Легкий вітерець огортає лірично,
Розбуджена хвиля штовхає весло,
В душі оживає просте і величне —
Хвилини весняної сонячне тло.

А в синьому небі, розправивши крила
Радіють, як діти, теплу журавлі:
Кружляють у парі, курличуть щосили —
Безмежно щасливі на рідній землі.

14.05.11

Дар від Бога

Чарівні слова вбирала звично
Ще з дитинства, мово золота.
Дорога, наспівна і велична —
Не змовкай, хай серце калата.

Одкровення нації, ліричність,
Волелюбність і незламний дух...
Мелодійно линучи у вічність,
Українське слово пестить слух.

Таємнице дивного натхнення,
У тобі багатство поколінь,
Актуально лине в сьогодення
Мудрого Шевченка просторінь.

Ідучи від отчого порога,
До землі схиляюсь низько я.
Промовляю горда: "Ти від Бога,
Мово найпрекрасніша моя".

22.02.11

Ода Україні

Відлунням над хатами лине
Поліссям до сивих Карпат.

Про землю, для мене єдину, —
Чуттєвих пісень зорепад
Грай хвилию, Буг на Поділлі,
Лунайте, пісні солов'я,
Простори безкраї і рідні,
Це є — Україна моя.

Пр.:

У променях ясної днини,
Джерелами дзвінко зігра
Серденько моєї країни —
Чаруючі хвилі Дніпра.
Буяють широкі долини,
Ланів золотавих моря.
Незламна моя Україна...
Засяй же над нею, зоря!

І знову світанок настане,
Минуле гойдають поля
І честь зберігають кургани,
Плекаючи крик журавля.
Хай квітне земля Українська,
Всміхається саявом роси.
Вклоняюся пращурам низько
За свято земної краси.

Пр.

У променях ясної днини,
Джерелами дзвінко зігра
Серденько моєї країни —
Чаруючі хвилі Дніпра.
Буяють широкі долини,
Ланів золотавих моря.
Незламна моя Україна...
Палай же над нею, зоря!

19.08.09

У небокраї сокіл кружляє

У небокраї сокіл кружляє,

Благословенно доли вітає.
Ранком душа розправила крила
І полетіла.

Спокій, краса краєвиду з горою...
Люблячі очі стежать за мною.
Не повідають і не питають.
Не відпускають.

Поле, долина, ставок, синє небо.
Краю жаданий, — хто я без тебе?
Свято моє — над стежками кружляти.
Тут моя мати.

02.05.09

Грай житами, вітре

Промінець надій, доторкнись землі —
Полиск веселковий у росі.
Звуки ожили в золотій імлі —
Найдорожчі в світі за усі.

Криком журавля, сонцем в небесах,
Соком розмаїтого зела
Обізвалась, жде — рідна у вінках,
Що колись з кульбаби я плела.

Земле ти моя! Так люблю твій цвіт,
Аромат не має забуття.
Стежечка в ярку у казковий світ
Привела мене на все життя.

Смійтесь солов'ї, на моїй землі,
Грай житами, вітре, я прошу.
Юних мрій душа в золотій імлі,
Що віддавна в серці я ношу.

08.09.09

Рідні доли

А вітер теплий пахне квітами
І схилами, рідніше їх не знаю.
Тут горлиця виплескує крилами,
Я раз у раз до неї повертаю...

І обіймаю кожне деревце,
І дякую цикаді, що співає.
Назве хтось божевіллям стиха це...
А я люблю, люблю і не зважаю.

Здіймаю руки, мов лечу з гори.
Тут перші кроки, вірші, сподівання.
Землею долі кожної пори
Милуюся щоразу, як в останнє.

26.09.14

Аж над самою водою

Аж над самою водою
Лине сизий соколونько.
Береги шовкові, верби —
Все у Ворсклі, навіть небо.

Волелюбний соколоньку,
Що тобі співає Ворскла
Й нащо в сизу далеч лине
Ця мелодія казкова?

Дух світанку, щедрість днини,
Вечори, мрійливі ночі...
Розкажи мені відверто:
Є ще кращий край на світі?

І полинув сокіл в небо,
Аж під хмари, так далеко...
І розтанув, а надвечір
Повернувся знов до Ворскли.

Повідомив птах сміливий
Те, що серце певно знало.

Береги шовкові, тиша
І ріка — не відпускають.

Аж над самою водою
Лине мудрий соколونько,
Ворскла ніжить рідне небо...
Там замріялися верби.

27.07.09

Ностальгія

Зажди. Не відлітай, блаженний смуток.
Відчула — щось в мені крізь сльози посміхнулось.
Блакить у глибочіні незабудок —
Впізнала. Одягла намисто і роззулась.
Десь там.

Весна. В сережках верби. Дзвін водиці.
Бує травень, і не страшно грому.
Відкрила світ альбому на полиці...
Вертає раз у раз душа моя додому...
Крізь час.

21.09.15

Ще пригадай

Присвячую бабусі Ганні

Ще пригадай, як я була маленька.
Згадай кумедність перших моїх слів.
Згадай усе, прошу, моя рідненька.
Забудь на хвильку шал стрімких років.

Згадай, як повесні тонули луки
У річці, що сміялась на весь край...
Тримаємо тихесенько за руки
Тебе, бабусю мила... не зважай.

Всміхаєшся, завжди в хорошім дусі.
Мій син і я для тебе дітвора.
Навіщо нас засмучуєш, бабусю,
Словами, що тобі іти пора.

Обличчя світле не смутили зморшки,
Ласкаві очі, сповнені тепла...
У полі ми зірвали всі волошки
І принесли тобі. Щоб ти не йшла.

21.03.09

Незабутнє

Поволі сонечко сідає.
Старі тополі вдалині
Благословенні і сумні...
Як дивно серце калатає.

Тепло вечірньої заграви,
Багряно-синій виднокрай
Й самотній незабутній край...
Ніде, як тут, не пахнуть трави.

У різнотрав'ї, що на схилах, —
Душа осінньої пори.
Тут соколоньком сизокрилим
У незабутнє небо лину
Я із Христової* гори.

12.09.11

* Христова гора — знаходиться в селі Катеринівка, Великописарівського р-ну Сумської обл. — саме там, де народилася я. На жаль, це село зникло. Христова гора зветься так не випадково. Колись на її пагорбі височів хрест, люди приходили сюди, як до Божого храму. Христова гора не така вже й висока, але особлива для мене і моїх земляків.

Можливо, хто не знає навіть, де це

Можливо, хто не знає навіть, де це –
Земля дитинства і моєї долі.

Босоніж, як колись, іду по полю
І слухаю, як б'ється в грудях серце.

І сонце розлилось, і небо сине
На трави опустилося розкішні.
Там, де були хати, — бузок та вишні...
Свіча добра не згасла і донині.

І я лечу. Крізь час лечу до тебе,
Щоб розділити щастя, успіх, втому.
Ніде не має більш таких мелодій грому.
Ніде так гарно не зітхають верби.

23.10.13

На все життя

Весна. Пташиний гомін з неба лине,
І на лиці з'являється усмішка.
Щоразу повертаюсь на Сумщину —
В ідилії тону зеленій нишком
І розумію те, що я не сплю.

Ні, не на небі рай. Він тут існує!
Під сонцем, що так проситься в долоні,
У тихій пісні, що і досі чую —
Матусенька її співала доні...
І все життя — звучить вона, звучить.

Із серця квітки, зі стрімкого вітру,
З води і неба життєдайні сили...
Візьму ества божественну палітру —
Змалюю віддано усе, що рідне, мило —
Без чого лиш існую на Землі.

02.03.14

Дорога додому

З молитвою йти по життю мама вчила.
Життя склалось так, як повинно було.
Несіть мою душу, небесні вітрила,

До отчого дому — в маленьке село.

Полинула синім безмежжям, смілива,
Ключами зі мною летять журавлі
Й питають: "Скажи, чи була б ти щаслива,
Коли б не любила своєї землі"?

У відповідь "ні" пролунало й розтало.
В словах відтворились думки-відкриття.
Відведено небом багато і мало:
Відкрити зорю в коловерті життя.

Судилось душі з журавлями летіти,
Не знати покою, спиняти літа...
А біле латаття ховає вода
І стомлене сонце за обрій сідає...
Із подихом першим — уміння любити.

Дано лише раз все, що треба цінити,
Й тоді, як здолає лукавий фантом,
Знесилля святою любов'ю згасити.
Щасливий не той, хто не знав перепон.

Позаду лишилися хмари гривасті,
Ще трохи — й зустріне оспівана даль,
Земля, де колись оселилося щастя, —
Там перше зізнання і перша печаль.

Несіть мою душу, небесні вітрила,
В село, у зелені обійми гаїв —
У світ, що уперше для себе відкрила,
Ввібравши душею молитву без слів.

Несіть мою душу, несіть на Сумщину...

04.05.14

Світлій і безмежній душі

Бодаревій Ользі Михайлівні

Стрічати кожен раз на ґанку,
Обігриваючи весь світ,
Творити серцем вишиванку
Леліючи піону квіт, —
Вона без слів мене навчала.

Від одкровення танув дим,
Ніч оберталася на днину,
Не побоюся лютих зим,
Її слова: "Моя дитино...
Є скільки світлого в житті.

Іди з відкритою душею,
І не розгадуй: як було б..."
Вона дісталась апогею,
Не покидаючи село,
Не знаючи високих рим,
Зосталась ангелом земним.

17.04.16

Просторами рідними лину

Чарівність глибокого неба
Вінчає лани спозарана.
Спросоння нашіптують верби:
Жадана, жадана, жадана.
Буджу трави, росами вмиті,
Із піснею пташки зливаюсь, —
Ти є найгарніша у світі!
В обійми твої повертаюсь.

Пр.:
Діброви, джерела, долини,
Веселка і пісня бджолина,
Стук серця відважного сина
І зоряний сум скрипаля —
Сумщина. Сумщина. Сумщина —
Мій рай на планеті Земля.

Матусині руки дбайливі,

І сонце, і квіти шипшини,
І миті життєві щасливі —
Моя благодатна Сумщина.
Коли вечір тихо настане,
Вслід місяць пливтиме магічно...
Насниться прекрасне й жадане,
Що в серці лишилось навічно.

Пр.

24.05.14

А Всесвіт — як ми

* * *

Хочу в Бога запитати:
"Можна долю вибирати,
Вроду — ніби квіт латаття,
І чи є в Аду багаття?"

26.02.10

Вже не засну цієї ночі я

Вже не засну цієї ночі я —
Згубили спокій дивовижні ноти.
Відоме щастю кожного ім'я,
Звучить моє на тлі земної цноти.

Виблискує схвильована вода,
Зімкнули квіти пелюстки до ранку,
В криницю місяченько загляда,
Палахкотять зірки в легкім серпанку.

Палахкотять, сміються в тишині,
Їх небо безтурботно колисає.
В глибокій милозвучній таїні
Відчула, як серденько калатає.

Вже не засну цієї ночі я,
Лиш загадаю істинне бажання...

Зворушливі мотиви солов'я
Й слова такі жадані — про кохання.

07.07.11

* * *

Час шляхетно повертає мить.
Плавним, чітко виваженим кроком
Линуть в забуття мовчання роки.
Погляд... і нутро, як лист тремтить.

Іскра незгасимих відчуттів.
Марево блаженного екстазу.
Музика зворушливої фрази.
Злагода томливих голосів.

Ритмом виривається з грудей
Радість і бурхливе нетерпіння.
Зустріч сокровенна, як спасіння
В долі двох закоханих людей.

Світла безкінечність і одні...
Наче й не було гіркої втоми.
Легко, романтично і свідомо
Щастя розлилося в таїні:

Іскрою яскравих відчуттів,
Маревом блаженного екстазу,
Відзвуком зворушливої фрази,
Лагідним співзвуччям голосів.

08.02.11

Над обрієм сонце палає

Лелію у час світанковий
Свою, не прожиту ще еру.
Проймаюча велич. День новий.
Незайманий аркуш паперу.

Проміння яскрить дивовижно,

Вібрує повітря духмяне.
В мені сколихнулося ніжно —
Бентежне, болюче й жадане.

Озвалося те, що донині
Ніяк не вдалось розгадати,
Пульсує у кожній клітині,
І я не втомилась чекати.

"Світає. Світає. Світає", —
Повторює щось незбагненне.
Урочисто сонце палає,
Над обрієм сходить — для мене.

16.02.11

Упала зірка з неба

Думки, що лиш про тебе, в майбутнє відпускаю.
Нестримне шарудіння зі мною віч-на-віч.
Упала зірка з неба, шляхетно догорає...
Як музика — осіння, глибока тепла ніч.

Хмільного щастя звуки повітря зберігає.
Омріяне, природне єднання рідних душ.
Згораю від розлуки, але цього не знає
Проміння прохолодне у дзеркалі калюж.

27.09.10

* * *

Нарешті стихла дика хуртовина —
Свідомість не заручниця думок.
У тиші споглядаю, мов дитина,
Чумацький шлях у мареві зірок.

Назустріч диву лину в час глибокий,
Поміж світів легендою пливу...
На сильному плечі жіночий спокій...
Нічого не питаю — я живу.

24.11.10

І знову дощ...

І знову дощ магічно шелестить,
Плекає мить невимушені звуки,
І знову плоть від дотику тремтить,
І знову ніч знімає запоруки.

І знову все немов не наяву.
На подих мальви одкровення схоже.
На брудершафт солодке рандеву
Подарувала щедра ніч-вельможа.

Шаліє і холоне в тілі кров —
Єднання душ із Всесвітом могутнім...
Вмираючи, народжуюся знов
З тобою між минулим і майбутнім.

23.11.10

Танець кохання

Невинність білих орхідей
На вщент розбитому вазоні...
Щасливо потопає в лоні
Розкутих пестошів Орфей.

Жаги шаленої ковток —
І не відчутно порожнечі...
Духмяні квіти. Млосний вечір.
Вогонь не милує пліток.

Ритм розчиняється в імлі —
У цьому світі двох не має...
Допоки мріє-догоряє
Свіча рожева на столі.

17.03.12

А весна...

Звучи, звучи, омріяне "люблю"!
Щаслива, обійняти Всесвіт хочу.
Із серця в серце ніжність переллю
І подарую сни свої дівочі.

Курличте в небокраї журавлі,
Квітуй блакитним проліском, діброво...
Чуттєво на незайманому тлі
Розтану, щоб йому наснитись знову.

Блаженна таємнича глибина —
Довіри, прийняття і розуміння.
Кохаю я, кохаю... А весна
Купається у золоті проміння.

24.03.11

Не відпускай

Як очі — голубі озерця
На променистому осонні.
Несмілу проліску в долоні —
Бери, вона від всього серця.

Не загуби тендітну квітку —
Люби, як сонце любить небо.
Не відпускай мене від себе.
Така весна буває рідко.

Вуста солодкі, безсоромні,
Їх доторкнуся пустотливо.
Не легковажна я — щаслива
На променистому осонні.

Всього тебе я зацілую
І на плечі засну, безсила.
Ти не дивись на мої крила...
Не відпускай. Тебе люблю я.

03.04.12

Моя відрада

Вклоняється безмежний небокрай,
Неквапно сходять дивовижні зорі,
Сховала ніч простори неозорі,
Натхнення розлилося через край.

З тобою... і не віриться мені,
Як лагідно торкаюся вустами...
Єство не сперечається з думками —
Стає потоком світла в тишині.

Не побоюсь прокинутися. Ні.
Мить не розтане тінню на світанні.
Моя відрада, спокій, сподівання...
За тебе щиро дякую весні.

06.04.11

Без тебе

Я — мов не я, коли одна, без тебе.
Я — мов не я, коли між нами даль.
З тобою сонце, зорі, місяць, небо...
Моє ти щастя і моя печаль.

Чуття взаємне, світле і жадане —
Торкнулося легесенько струни.
З тобою в мріях прокидаюсь рано,
Без тебе не дивлюсь яскраві сни.

Без тебе дні сумні, томливі ночі,
В них чується твоє серцебиття.
Я так з тобою поряд бути хочу...
І дні, і ночі — все своє життя.

27.05.11

Загадуй бажання

Тебе, ніжно-ніжно, торкаюсь вустами

І лину крізь ніч до десятого неба.
Любові ніколи цуратись не треба —
Допоки є ми — вона є поміж нами.

Загадуй бажання — з небес впала зірка.
Пустуєш. Мене пригортаєш до себе.
Забулася фраза одвічна "так треба"...
Десть там, вдалині, обізвалась сопілка.

Торкнулося щастя сузір'я рукою —
Злилось дві душі, відшукавши дорогу.
А всесвіт — як ми, а крім нас — більш нічого...
Коли ти зі мною. Коли я з тобою.

01.09.12

Дотик осені

Лебедя хвиля в даль проводить,
Глиб віддзеркалює неба вуаль.
Серце не знає — просто чекає,
Гонить від себе осінню печаль.

У таїну б на мить зазирнути
І відшукати безцінне, своє.
Часом буття не вдається збагнути,
Вірити в те, що було і що є.

У мальовничому лоні природи
Пахощі й звуки злились чарівні.
Осені промінь віщує погоду
І долю комусь...
А можливо, й мені.

10.11.12

Я і Ти

Любов, надія, віра й воля Божа.
Ні сумніву, ні скарг, а ні жалю.
Не думати про тебе... Ні, не можу.

Сумуєш. І я вдосвіта не сплю.

Маленька пташка творить пісню ранню.
Молитва серця лине з далини.
Хтось, не простивши, зраджує кохання,
Відрікшись спершу власної вини.

У сні далекім чистоту лілеї
Подарував мені, щоб віднайти...
Торкається моя душа — твоєї,
Хоча доволі різні — я і ти.

Майбутнє бачу: ти мене стрічаєш,
Цілуєш — наодинці і в юрбі.
Про те, що заздрять нам, гадаю — знаєш...
Та я не вірю знов сама собі.

27.05.13

Диво любові

Лишив нам ангел золотий
Осінніх вражень яскраве диво.
Не зводь очей, мій дорогий,
Від мене гарних й таких щасливих.

Лише покличеш — відгукнусь
І сновидінням не зникну зрана.
В обіймах долі посміхнусь,
Бо я єдина — твоя, кохана.

12.10.13

Не відмовляй

Не відмовляй, прошу, введи в оману
Крізь випадкові мрії, сподівання.
Сп'яни мене. Ні, я винить не стану.
Не стану прагнуть щирого зізнання.

Не дорікну, не попрошу любові,

Не стану ворожить, щоб був зі мною,
І не повірю, не зловлю на слові...
Я буду, буду лиш сама собою.

П'яного почуття мінливу вдачу
Зіграй талановито, як у фільмах.
Можливо, я для тебе щось і значу...
Не знаю. Насолоджуюсь в обіймах.

Прошу, не говори, що незрівняна.
З тобою до світання я щаслива.
Розкута, одинока і жадана,
Звела колись нас двох весняна злива.

Не відмовляй, прошу, введи в оману...

24.04.14

Лиш тобі

Лиш тобі довірила секрет.
Лиш тобі відкрила пристрасть ночі.
Лиш тобі єства мого сонет.
Вкотре бути іншою не хочу.

Все, що маю, все лише тобі
Віддаю сама... Необережно
Підкоряюсь радості, журбі
І люблю. Люблю тебе безмежно.

22.05.14

Заблудися зі мною

Заблудися зі мною в палітрі заграви.
Подаруй увесь світ, як тоді — спозаранку.
Романтичну дружину і щиру коханку —
Полюби мене знову — безмежно ласкаво.

Заплету у косу найяскравішу квітку,
Прожену від інтиму глуху повсякденність.

Ми не просто свічадо на двох — безкінечність...
І не знати всього, що судилося, свідку.

Не сполохайте пристрасть, думки стоголосі.
Перестаньте шептатись! Благаю вас — тихше.
Очевидець моєї буденності... спиш вже...
І не бачиш прекрасної квітки в волоссі...
Й помережених фалд дорогої обнови.

Полюби мене знову — безмежно ласкаво...
Монотонно сопеш... Сон про що твій? — цікаво.

16.07.15

Дар

Розкажи, допитливий місяцю:
Що ти чув про людські почуття?
Осяйни мене, норовливицю, —
Закохаю у себе Життя.
До лиця дар перлинного лиску...
Як відрадно, що зорі так низько.

Безтурботною, легковажною
Відсьогодні дозволю собі
Бути жінкою недосяжною.
Не розкаже очей голубінь,
Що душа відчуває невинна.
Не жалію її. Не повинна.

22.10.15

Новий день

Ледь ущипни... Ні, я не сплю...
Це новий день мого смирення.
Такі ми двоє незбагненні?..
З тобою всесвіт розділю.

Відкрию далі і думки
У тиші почуття-прибою...

Ні. Я не сплю... Ти все ж зі мною,
Як в тому сні — роки, роки.

15.02.16

З тобою я спогляну сон

Загубимо спокій удвох віч-на-віч,
Нас знову звела несподівано ніч.
Цілуєш, голубиш, а я мов на гріх —
Весь час засинаю в обіймах твоїх.

Пр:

З тобою я спогляну сон.
Пізнаю радощі буття.
З'явилося щире почуття
В серцях, що б'ються в унісон.
Яскраві зорі в небесах,
Їх шепіт лине з висоти,
А скільки ніжності в очах.
Кохаю я. Кохаєш ти.

Не треба й казати, відомо без слів:
Довірливий погляд — із лагідних снів.
Тебе малювала світанками мрій
І знала напевно, що ти будеш мій.

Пр:

З тобою я спогляну сон.
Пізнаю радощі буття.
З'явилося щире почуття
В серцях, що б'ються в унісон.
Яскраві зорі в небесах,
Їх шепіт лине з висоти,
А скільки ніжності в очах.
Кохаю я. Кохаєш ти.

07.01.11

Небо очей

Навіть не знаю. Як статись могло?
Серце своє без упину питаю.
Час таїни зберігає тепло,
Небо безкрає твій погляд плекає.

Пр:
Безкрає небо — твої очі,
У них вдивляюся і тану,
І на світанку й серед ночі
Від почуттів взаємних п'яна.
Свої далекі сні пророчі
Від себе легко відпускаю.
Що буде завтра — я не знаю —
Зачарували твої очі.

Дивна мелодія лагідних слів.
Місяць незвідане з неба вінчає,
Зоряній ночі не шкода вогнів,
Поряд з тобою про все забуваю.

Пр:
Безкрає небо — твої очі,
У них вдивляюся і тану,
І на світанку й серед ночі
Від почуттів взаємних п'яна.
Свої далекі сні пророчі
Від себе легко відпускаю.
Що буде завтра — я не знаю —
Зачарували твої очі.

11.12.10

Вірте в планету Любов

Вірте, планиди своєї не знаючи,
Вірте в планету Любов,
Вірте у сонце її обпікаюче,
В мову із тисячі мов.

Маємо. Любимо. Бачимо. Губимо
І не цінуємо час.

Недосконалі з'явилися люди ми —
Обманюємось раз у раз.

Мрії-ілюзії, думи-розпусниці,
Досвід не милує вас.
Ще не забули зеленої вулиці...
Зражені, вкотре крізь терни вернулися
В мій сокровенний палац.

15.08.16

Вір — і мрія
Здійсниться

Темні ночі і сонячні днини,
Як завжди, у відвертому дусі.
Щиро плачу і щиро сміюся...

Момент

Приємно ступати просторами серця.
Іти і не знати всього наперед,
Надвечір мрійливо вдивлятися в небо,
Творити таємність, не кажучи слів.

Вночі задивлятися на сяючі зорі,
Казкові видіння і мамині мрії...
І жити, і мріяти тут і сьогодні,
І тихо шептати: "Майбутнє зажди"!

16.07.15

Хай буде легко

Єднання світла, щирості, добра
І відчуття незмінної дитини,
Всевишнім подарована пора —
Безцінний дар — стрімкі роки-хвилини.

Сузір'я незабутніх відчуттів,
І теплий дощ, і в променях веселка —
Життя, що не шкодує кольорів.
Хай буде щирим все. Хай буде легко.

Хай буде доля подихом легким!
Натхненні здатні диво сотворити.
Це щастя — бути завжди молодим...
Шукати... Сподіватися... Любити...

22.01.11

* * *

Негадані злети... Щасливі безсоння...
Яскрава усмішка... Бажання в очах...
Допитливу ніч прожену з підвіконня...
Омріяне щастя — у звичних речах.

Жадане і світле, легке мов пір'їнка
Торкнулося серця, затьмарило світ.
Омріяне щастя у тім, що я ЖІНКА.
...Вірю. Люблю, не питаючи літ.

25.10.10

Мандрівники

Я знаю, хто ти...
В погляді читаю: тобі не загубитися в імлі.
Навіщо стрілись?
Не роздумуй. Знаю. Ти серце розбудив
І я не сплю —
Життям подорожую
і люблю
Усіх, кого стрічаю на Землі.

22.07.16

Я — душа

Пелюстків торкаюся вустами —

Переймає дух натхнення злет,
Я — душа, нескорена вітрами, —
Жінка, з ласки Божої — поет.

Під покровом вірних дня і ночі
Відчуття народжені мої, —
То — дитини радісної очі,
Безтурботний гомін течії.

Я — душа, закохана у вічність,
Трель дзвінкої пісні солов'я,
Промінець грайливий, неба ніжність,
І волошка в золоті жнив'я,

І діброва, й дощик над полями,
І травинка, і суниці плід,
Блискітка, що любить до нестями
Гармонійний неповторний світ.

10.02.11

* * *

Коли зоря заграє в небокраї,
Довкола оживуть блаженні звуки,
Розтану таємничо у розмаї,
Забувши про всілякі запоруки.

Зворушена, торкнуся обережно
Світанку, що в серпанку голубому...
Окрилена, закохана безмежно,
Відкриюсь дивовижному — земному.

День принесе омріяне і нове.
Грядущі миті, як волошки в житі...
Погляну в небеса, всміхнусь і знову
Подякую за все, що є на світі.

24.05.11

Душа

Співали ангели над нами,
Як ми зустрілися в юрбі,
Чужі і рідні до нестями...
І я дозволила собі
Відверто марити — летіти.

Ловити неба зорепади,
Плекати солодко думки
І вірити, і визнавати —
Які ж ми двоє — диваки...
Мчимося віддано, як діти,
Хвилюючи траву і віти.

Нас прихистили дні і ночі.
Зелена постіль у гаю.
Хотів... Хотіла... Дуб пророче
Все шепотів: "Живу в раю".
Хто міг нас так благословити?..
Чарівні трелі... Тиша... Квіти...

У верховітті небо грало,
Відлуння тайно принесло
Те, що нас вдвох віки шукало...
Якесь піднесене тепло
Зуміло все заворожити.
Земля весніє почуттями,
Щезають витвори імлі,
Відкрилась сокровенна брама...
Душа обрала нас батьками,
Щоб найщасливіші були...
Ми навчимо її любити.

02.09.15

Покликання

З тобою серцем назавжди —
І не питатиму.
Якщо попросиш геть піти —
Оберігатиму.

Коли спокуса підійде —
Явлюся ангелом.
Якщо пустеля не мине —
Вклонюся явором.

Не пересохне твій ручай —
Добру здійснитися,
За щирий блиск в твоїх очах
Завжди — молитимусь.

Щоб не згубився у журбі —
Зійду загравою.
Мене судилося тобі
Назвати мамою.

26.11.14

Розмова з Ісусом

Не прагнучи немислимих чудес,
Під молитовне шепотання бджіл,
Розкрила пелюстки душа-сверіль
І доторкнулась глибини небес.

У подиху квітучої меліси,
В дитиною промовленому слові,
У вітрі, що блукає по діброві,
Відчула радість, скинувши завісу.

Безкрає Серце, впізнаю Тебе
У тім, як настає пресвітлий ранок.
Блаженний нескінченний віщий сон —
Реальний світ. В нім я не перестану...
Звучи, звучи, осанно!

04.04.16

Це все душа

Чути — завдячують весні...
Як хтось посеред ночі мріє.

Не нарікаю, Боже... Ні.
Це все душа... Вона німіє,
Не докричавшись до душі.

О, незвичайний зорепад!
Дійти б і доторкнутись неба...
У чім принада вічних зрад?..
Не треба лестоців... Не треба
Долонь нещирих на плечі.

Непросто глибоко в собі
Недосконалість відшукати,
Не розчинитися в юрбі...
І мріяти...
І довіряти...

18.07.16

Малі серця — бережи, Всевишній

Малі серця — бережи, Всевишній
Поки допитливі оченята
Впізнають світ і святий, і грішний...
Моє беззахисне ангеля ти.

Не відпускаю тебе від себе...
Така щаслива, така багата.
В мені злилися земля і небо,
Хоча вночі не вдалось поспати.

І заспівала, і обігріла,
Заколисала тебе, малого...
З тобою подумки полетіла
У світ прекрасного і земного.
29.10.14

Кроки

Іще несмілою ходою
Ішла, тримаючись за руку.
Шлях так і вабив далиною...

Дідусь ним вів свою онуку.

Дівчатко, ласкою зігріте,
Відчуло, як співає вітер,
Як сперечаються сороки,
Як Всесвіт мовив: "Перші кроки".

...Мені раділо все на світі.
Живі і досі перші миті.
Дитинства виявилось мало.
Дідусь...На жаль, його не стало.

Іду, несу, не відпускаю
Тонкої золотої ниті,
Чекаю, як в дитинстві жовтня...
Сентиментальна. Не самотня.

27.01.09

Це просто...

Це просто день. Що — сум'яття у вирі масок?..
Людська душа, не жде вина,
Не знає часу.

Її б почути — віднайти щаблі в майбутнє.
І стане легше далі йти.
Дарунок — будні.

Це просто ніч. Що в темноті шукати правди?..
І день, і ніч — все на Землі —
Життя насправді.

10.12.15

* * *

Відрікшись безглузвих утіх,
Що нам пропонують сьогодні, —
Творімо молитву Господню —
За себе, за рідних, за всіх.

Відрікшись безглузвих ідей —
Покаймося, щоб серце розквітло.
Навчаймося любити дітей —
Вони випромінюють світло.

14.02.14

Вічне питання

Серце Безкрає, скажи мені: Хто я?
Нащо мій голос лине і лине?
Не почуваюсь ніколи самотньо...
Завжди з Тобою.

Бачила сон: круті сходи у небо.
Йшла. А в мені не вміщалося щастя
І не бентежили сумніви жодні...
Легко. Не страшно.

Повів натхнення — твір народився,
З ним відчуваю любов твою, Боже.
Рідний, далекий, мій подорожній...
Хто я для нього?

13.06.16

Витівка Творця

Ніхто у світі цім недосконалий —
Ні знаменитий, ні зовсім незнаний...
А сонце бездоганне в небесах —
Красу не передати на словах.

Хорали лісу і потічків гра...
Як досконала будь-яка пора,
Духмяні квіти, зорі, тихі ночі...
Як бездоганні у коханих очі!

21.10.12

Вір — і мрія здійсниться

Пригадала забуте в цю мить на світанні:
Те, як радо крізь біль дарувала життя,
Перші кроки і речень невміле складання,
Виховання тебе і себе відкриття.

Відпускаю у світ, відпускаю, дитино,
Задушивши непрохані сльози в собі.
Відганяла донині прощання хвилину,
Що судилось відчути мені і тобі.

Рушив потяг. Протяжно гудки пролунали.
У вагоннім вікні ясне сина лице...
"Вір — і мрія здійсниться", — услід промовляла,
А в самої в душі переплуталось все.

Відпустила тебе, відпустила, дитино,
Попросивши у Бога дорогу легку.
Вишивала тобі на добро скатертину —
Щедра доля на ній у вишневім вінку.

24.04.14

Енергія щастя

Не можна недооцінити
усмішки щирої тепло,
Легкі небесні колорити
і сонця життєдайне тло,
Як неможливо не любити
і не цінити хвили ці...
Все те, без чого і не жити, —
керує пензлем у руці.

16.11.12

То не кінець

То не кінець, коли ти бачиш крапку.
Коли душа безсила від пожеж —
Іди і віддавайся без остатку
Життю, що плине і не знає меж.

Цінуй реальність, що дарує й краде,
Здіймай свій парус — віє вітерець,
В розчаруванні не шукай розраду —
Люби... Й відкриєш — щастя острівець.

02.04.12

Сльози птаха

Вогнями слів поранена душа.
Вночі ридає, щоб ніхто не бачив.
У дзеркалі-очах — смілива вдача,
Душа співуча — не проста душа.

Правдива, не захищена ніяк —
Чекає, вірить, любить до нестями.
Скупих очей не розпізнала знак,
Не радилася вкотре з відчуттями.

Затихни. Потерпи. Знайду. Прощу.
Ідилію побачила в омані...
Зрікаючись себе, йшла на світанні
І вкотре сліпо вірила дощу...
Він дозволяв завжди себе любити.

Не варто блискавку впускати в храм...
Змирялася, а сутність голосила:
"Як хочеться повірити очам,
Які б усе правдиво сповістили.
Які б ясніли. Які б любили".

Не знає сну поранена душа —
Відкрита, як вночі осіннє небо,
Для когось рідна, а комусь чужа...
А щастя... "Щастя зовсім не далеко", —
Хтось незбагнений віддано втіша...

Здіймає крила і летить душа
В мелодіях-віршах.
До Тебе.

01.05.16

Які ж ми різні в цьому світі

Які ж ми різні в цьому світі!
Когось вчимо, а хтось вчить нас.
Життя земне найкращий час,
Щоб розпізнати, що є дійсність,
А що ілюзія своя.

Доволі легко, ненавмисно
З'явилася цікава думка.
Хто ж це душі торкнувся лунко?
Творю молитву. Упізнала.
Господь осяює мій шлях.

Скоряю далеч заповітну —
З благословення й перешкод,
Із туги, радості, з пригод...
Іду і вчусь розпізнавати,
Що шле диявол, а що Бог.

Провідники. Чия це воля?
Що в цім житті обрали ми:
Обитель світла чи пільми?
Охороняйте своє серце —
Там джерело всього життя.

Які ж ми різні в цьому світі!
Когось вчимо, а хтось вчить нас...

13.06.16

Мріяти = жити

Що лаяти тоненьку соломину?..
Один Господь лиш знає, як було б.
Випробування створюють Людину,
А почуття здіймає на крило.

Не можна знати, що вночі насниться.
Не можна обирати навмання.
Нехай собі летять в гаї синиці,

А з ними і хвилини сум'яття.

Пізнають очі день, що за горами,
Він неодмінно стане відкриттям —
Допоки є думки і почуття,
Допоки небо знане журавлями —
Існує на Землі людське життя.

16.08.16

Як добре народитися на світі

Як добре народитися на світі
І мамин голос слухати вночі,
Розказувати всім, як пахнуть квіти,
І зустрічати з радістю дощі.

Як добре пізнавати все довкола,
Бентежити питаннями усіх,
Зцілити цуценя сумне і кволе
Й дізнатись, що це вчинок, а не гріх.

Як добре мандрувати вірним шляхом —
Стрічати щирих друзів, ворогів,
І надихатися крилатим в небі птахом,
Що не злякався руйнівних вітрів.

Як добре шаленіючи кохати —
Чекати задушевної весни
І вірити, смирятися, прощати...
Торкатися легенько таїни.

Як добре прокидатися ночами
І слухати, як дихає Земля,
Не забувати всіх, хто вже не з нами
Життя благословенне прославля.

Як добре у ладу з собою жити,
Творити добрі справи повсякчас,
Через молитву з Богом говорити,
Осмыслити один-єдиний шанс...

І ні про що ніколи не жаліти.
Як добре народитися на світі!

15.04.16

Ангели поміж нас

Чи знаєш, друже: Ким ти є насправді?
Чого твої свята і будні варті?
І справи? І не сказані слова?
Чи відчуваєш те, як при свічі,
Життя твоєї вимолюють душі?
...І ти укотре оминув спокуси,
Сказавши: Не спіткнусь. Не повернуся!

Ідеш. Плануєш. І себе не знаєш.
Не нарікаєш та і не питаєш...
А варто подивитися у глиб.
Щось знову не дає. Думки не ті.
Безцільне сьогоднішня на меті.
Дозвілля... А свідомість в кепській душі.
І ти відкрився. Не СОБІ... Своїм друзі.

А сонце сяє крізь дощі й бурани.
Не згаснуть зорі, вірний вкажуть шлях.
Не згасне віра, день загоїть рани.
До свого дому повертає птах.
До свого дому повертає птах.

Чи знаєш, друже: Ким ти є насправді?
Чого твої життєві плани варті?
І вибір? Сам себе питай. Питай!
І ти побачиш, як минає час.
Прекрасний ангел — він є серед нас!
Прислухайсь і пізнаєш каяття...
Як сонце на Землі — твоє життя.

А сонце сяє крізь дощі й бурани.
Не згаснуть зорі, вірний вкажуть шлях.
Не згасне віра, день загоїть рани.
До свого дому повертає птах.

До свого дому повертає птах.
До свого дому повертає птах.

01.05.16

Політ

Земного дива увібрала шум,
Розправила прозорі мрії-крила,
Злеліяла вітри і полюбила...
Безмежжям задушевних дум
Летіла.

Творила дійсність від землі до зір,
Розвіяла мандрівців застороги,
Почула, як голосить лютий звір,
Коли узріла радості пороги
І Бога...

В безпосередній простоті речей,
У тиші, що у краї дорогому...
Душа нетлінна прославляє втому
І сяйво вірно люблячих очей,
Що вдома.

22.12.15

Свідок

Я стала свідком;
Щире серце за всіх молилось до зорі,
А руки вправно вишивали —
Стібки лягали і лягали...
Рушник весільний,
Веселковий людському щастю оберіг.

Я стала свідком;
Пісня щастя лилась з людської глибини
У світ прославлений і грішний —
Торкався серця тенор ніжний.
Співак ділився

Тим, що має... Солодкий голос — неземний.

Я стала свідком;
Зашуміли ряди беріз на полотні,
Від пензля річка зазвучала.
Пізнала те, чого не знала
Як милувалась...
Засіяло щось надто глибоко в мені.

Я стала свідком;
Чула радість благословенної душі
І на папір рядки лилися,
У ритмі космос відтворився
І я творила,
І творила гармонію живих віршів.

Я стала свідком;
Мудрий вчитель малі запалював серця,
Вогонь осяював стежини.
Мені надмірно пощастило...
Мене любили,
Я любила, впізнаючи у всіх Творця.

Дар Божий кожному дається –
ЖИТТЯ — покликання ЛЮДИНИ,
Що лише свідок, лише свідок...

23.04.16

Мій світ

Кохані очі, що неначе –
прозоре, глибоке море,
Синів жаданих тепла вдача –
Щаслива доленька моя.

Світанок новий, мама й тато —
моє натхнення і опора.
Ріка, берези білокорі, добірні колоски жнив'я,
Просте оспіване ім'я...

І небеса, і почуття, і на тиночку ластів'я —
Це — я.

14.02.16

Диво

Скарб — душа моя, нене!
Вірність їй не порушу.
Сонце-коло червлене
Опускалось на грушу,
Ночувало у цвіті,
У строкатому світі.

Духмяніли фіалки
З рушників у хатині,
Запливали русалки
В небеса ясно-сині,
Зорі сипали клени —
У майбутнє для мене.

Неслухняні години,
Не спиняю їх — линуть.
Мила, лагідна, нене —
Ти відкрила для мене
Світ земний і казковий,
Споконвічний і новий.

Не в заморській країні —
Диво в кожній дитині,
І воно наче варта —
Вчора, нині і завтра...
Оселилось. Загралось.
І назавжди зосталось.

21.04.15